

11/74

Poutnik

Já s Cardíkem jsme se měli původně pěšky přesunout do Slovenského ráje, utábořit se v Kláštorisku a po zbytek našeho pobytu podnikat výpravy do překrásných dolin. Ovšem v tomto vedru se nám nechtělo mnoho šlapat s těžkými batohy po silnici a dopravní spojení do Kláštoriska neexistovalo. A tak na můj návrh jsme se dohodli, že odjedeme autobusem do Popradu, pobudeme 2-3 dny ve Vysokých Tatrách, a potom případně ještě pojedeme do Slovenského ráje. A tak se mi splnil můj dávný sen - navštívit naše nejvyšší pohoří.

V poledne jsme vyprovodili kluky na nádraží a sami si již také všechno sbalili. Naše batohy byly nyní velmi těžké - asi 30 kg - protože nám kluci nechali plno věcí, místo aby je odvezli domů. Sotva jsme se dověkli na autobusovou zastávku.

Směr Vysoké Tatry

Ještě jsme každý do sebe "vrazili" porci zmrzliny a za chvíli již sedíme v autobuse, který s námi uhání do Popradu. Cesta byla velmi romantická, pořád bylo něco k vidění, a tak jsme se ani nenadáli a stojíme na autobusovém nádraží v Popradu. Přešli jsme ihned na nádraží ČSD, kde jsme zakoupili mapu a průvodce Vysokých Tater. Potom nám už nic nebránilo v tom, abychom nasedli na električku, která nás přímo do nitra Tater. Moje nálada vysoce stoupala, neboť ještě před několika hodinami mě ani nenapadlo, že se ještě letos podívám do Vysokých Tater. Dokonce mi zase začaly jít hodinky.

I přes silný mlžný opar jsme mohli sledovat, jak se přibližujeme k Tatranským velikánům - mohutným skalnatým štítům. Zanedlouho jsme vystupovali na nádraží jednoho z center Vysokých Tater - Tatranské Lomnici.

Opět trochu zeměpisu

Myslím si, že je na místě, abych se zde něco málo o Vysokých Tatrách zmínil. Toto naše nejvyšší pohoří je nejsevernější částí 1200 km dlouhého oblouku Karpat. Nejvýznačnější částí Tater jsou Vysoké Tatry a Belánské Tatry. Hlavní hřeben Vysokých Tater je dlouhý asi 27 km. Od tohoto hlavního hřebene na sever a na jih vybíhají bočné hřebeny. V nich se nacházejí nejvýznačnější Tatranské štíty - Gerlachovský štít/2655m/, Lomnický štít/2632m/, Končistá/2535m/, Kriváň/2494m/, Slavkovský štít/2452m/.

Tatranská jezera se nazývají plesa. Tři největší plesa v československé části Tater jsou: Velké Hincovo pleso, Štrbské pleso a Nižné Temnosmrečinské pleso. Celkem je na území TANAPu téměř 100 ples.

Základní horninou Vysokých Tater je žula. Naproti tomu v nižších Belánských Tatrách je základní horninou vápenec.

Ve Vysokých Tatrách najdeme mnoho druhů rostlinstva, a to i v největších výškách. Na štítech nejvyšších Tatranských vrcholů se vyskytuje asi 40 druhů vyšších cévnatých rostlin.

Typickými obyvateli Tatranských lesů jsou srnci a jeleni. Je možné také uvidět medvěda hnědého. Z dravců je tu ještě rys ostrovid, vlk a několik divokých koček. Nejvzácnější z ptáků je zde orel skalní/asi 5 párů/. Nejvzácnější a nejzajímavější obyvatelé Tater jsou kamzíci a svišti. Ve vodách horských bystřin můžeme zahlédnout pstruha obyčejného.

Hlavní turistická střediska ve Vysokých Tatrách jsou Štrbské pleso, Starý Smokovec a Tatranská Lomnica. Pro Belánské Tatry je to Javorina a Ždiar.

Možnost táboření je v Tatrách značně omezena, neboť táboření je povoleno pouze na vyznačených tábořištích v Tatranské Lomnici, nelaško Vyšných Hágov, na Štrbském plese a na Javorině. Tábořit na jiném místě znamená případně zaplatit vysokou pokutu, neboť celé území Tater bylo prohlášeno za rezervaci, tzv. Tatranský národní park/TANAP/.

Tolik tedy asi k popisu nejnižších velehor, jak Tatry nazývají cizinci. Nyní se opět vrátím k popisu našich příhod.

Míříme do campu

Skončil jsem své vyprávění tam, že jsme vystoupili na nádraží v Tatranské Lomnici. Bylo již k večeru. a tak jsme se pomalu začali zajímat, kde je zde kemp. Brzy jsme zjistili směr, ale než jsme se vydali na cestu, pokusili jsme se sehnat filmy. Ovšem bez úspěchu. Musíme tedy vystačit s tím co nám zbylo. Potom již jsme nabrali kurs do autokempinku "Tatranec". Cesta tam byla nad očekávání dlouhá, trvalo nám skoro hodinu než jsme zahlédli první stany. Prošli jsme kromě jiného také kolem pionýrského tábora ROH, kde dětem připravovali obrovský táborový oheň, Zatímco děti se různě kolem povalovaly. Vše se dělo za plotem oparřeným ostnatým drátem. . .

V autokampinku jsme se zapsali a zaplatili 10 Kčs. Nato nám bylo vydáno číslo, které musíme pověsit na stan. Připadali jsme si velice uboze a trapně, když jsme museli svůj stan postavit mezi obrovské "hangáry", auta a přívěsné vozy. Ale nedalo se nic dělat.

Po vybalení věcí jsme se raději honem vydali na okolní okolí. Asi 500 metrů odtud je umístěn veliký Eurocamp, ve kterém jsou ubytováni především cizinci. Je u něho velká restaurace a veliká prodejna, ve které je k dostání asi víc věcí než třeba v Bílé Labuti. Bohužel měli již zavřeno, a tak jsme filmy opět nedostali. Ceny v restauraci II.cenové skupiny nebyly úměrné našim peněženkám, a proto jsme na večeri šli do koliby hned vedle našeho kampu. Výborně jsme se najedli a usínalo se nám i přes hluk transistorů, aut a různých jiných zdrojů hluku velice dobře. Já jsem se již nemohl dočkat zítřka, až poprvé vyrazím na Tatranské kopečky.

Vzhůru na Lomnický štít

Když jsme ráno vylezli ze stanu, byly již Tatranské vrcholy ozářeny sluncem. Zmizel dokonce i včerejší mlhový opar, takže přímo nad námi se ostře tyčil vrchol Lomnického štítu. Rychle jsme se najedli a sbalili stan i věci, abychom stihali odjezd autobusu do Tatranské Lomnice, protože jsme se nechali strčovat dlouhou cestou pěšky. Autobus skutečně přijel a za několik málo minut jsme byli v Lomnici. Nejdříve jsme šli na nádraží, abychom zde uložili krosny do úschovny. Bylo by zbytečné tahat je s sebou. Po odjezdu električky zbývala ještě chvíle času, a tak jsme šli kupt zmrzlinu. Nutno říci, že byla vynikající.

Zanedlouho jsme vyjeli do Starého Smokovce. Lince s nádraží jsme úprkem vyrazili na stanici pozemní lanové dráhy. Měli jsme štěstí, že se v ní pro nás ještě našlo místočko, takže jsme po delší jízdě stanuli na Hrebienku. Odtud jsme šli po tzv. Tatranské magistrále, na Skalnaté pleso, popř. na Lomnický štít. Ovšem úsek magistrály byl uzavřen, a proto jsme ho museli obejít po zelené a modré, kolem Studenovočských vodopádů. Vůbec jsme toho nelitovali, neboť pohled zblízka na vodopády byl uchvacující. Setkali jsme se zde také s Honzou Polákem, který je zde na tréninku s lyžařským oddělem a právě si naběhával nějaké kilometry.

Zmínil jsem se již o Tatranské magistrále. Je to vlastně cesta nejzajímavějšími kouty Vysokých Tater a při-

ta je přístupná všem turistům, tedy i těm méně zdatným. Platí
přístup, že kdo přijede poprvé do Tater, měl by si nejdříve pro-
jít magistrálu. Magistrála na západě začíná na Štrbském plese,
vede postupně přes Popradské pleso, Batizovské pleso, Velické
pleso na Hrebienok, odtud na Skalnaté pleso pod Lomnickým ští-
tem a dále na Zelené pleso, a končí u Kežmarské chaty.

My jsme se po prohlídce Studenovodských vodo-
pádů na magistrálu napojili u chaty Kamzíka a pokračovali po ní
v další cestě. Neustále jsme stoupali obrovskými serpentínami
a obdivovali krásy Velké a Malé Studené doliny, které byly ješ-
tě silněji pod sněhem. Cesta připomínala dobře vydlážděný chod-
ník, a tak po nepřítliš namáhavém výstupu jsme tsanuli u Skalna-
tého plesa. Nejprve jsme si na Skalnaté chatě dali džus, který
včetně odlehlil našim peněženkám, neboť stál skoro 10 korun.
Potom jsme šli zjistit, zda jede lanovka na Lomnický štít. Bo-
hužel je v současné době v opravě, a tak nám zbývalo vylézt na
vrchol pily. Člověk jsme se ještě rozmýšleli, zda to nebude pro
nás příliš nebezpečné. Nakonec ale zvítězila chtivost dosáhnout
vrcholu a tře, že se vrátíme ihned, jakmile by další cesta začala
být nebezpečná.

Protože už bylo dost pozdě, usnadnili jsme si
výstup tře, že jsme vyjeli sedačkovou lanovkou na Lomnický hře-
ben (2300 m). Odtud nám zbývalo na vrchol ještě 442 výškových me-
trů. Cesta spočátku vedla po vyšlapaném chodníčku a nebyla vů-
bec obtížná. Ve výšce asi 2300 metrů začalo pásmo sutí a balvanů.
Těsně před námi k menší nehodě. Pod nohou se uloupil kámen a pa-
dal přímo na dvojici Italů, kteří šplhali pod námi. Kámen se
šťastně zastavil těsně u nohy jednoho z nich.

Zanedlouho jsme dostali do skalnatého teré-
nu, který byl výstup nejobtížnější. Někde jsme již museli použít
světlá a umístěných. Měli jsme také možnost sáhnout si poprvé
v Taterách za sníh. Vůbec nejobtížnější byl úsek těsně pod vrcho-
lem, kdy jsme museli zdolat asi čtyřmetrovou téměř kolmou stěnu.
Věděla se v ní ale dobrá spára, a tak jsme šťastně stanuli na
vrcholu.

Tatranská Lomnica - kemp Tatraneč

Na pozemku bylo varování

Velická Práca

Kouzlo výšek

Byl to velmi krásný pocit stát tak vysoko.

Vždyť jsme stáli na naší druhé nejvyšší hoře. Mimoto stále vládlo překrásné slunečné počasí, a tak jsme z této výšky mohli sledovat všechny krásy Vysokých Tater. Na vrcholu byla také skupina turistů s průvodcem, který jim podrobně popisoval jednotlivé hřebeny, vrchy, doliny a plesa, které bylo možno z Lomnického štítu vidět. Připojili jsme se k nim a získali tak mnoho cenných poznatků o našem nejvyšším pohorí. Uprostřed celé scenérie štítů se vypíná mohutný masív Gerlachu s nejvyšší horou ČSSR Gerlachovským štítem /2665m/ uprostřed. Již dávno je mým velkým přáním na tento štít vylézt. Jak se ukázalo, stejné přání měl i Cardík. A když jsme nyní měli Gerlach před sebou jako na dlani, naše touha jenom vzrotla. Z Turistického průvodce Vysokými Tatrami jsme se dozvěděli, že Gerlachovský štít je pro vysokohorské turisty přístupný - ovšem za doprovodu horského vůdce. Zeptali jsme se nyní již zmíněného znalce Vysokých Tater, je-li cesta opravdu schůdná. Odpověď zněla, že je celkem bezpečná, ovšem za dobrého počasí, tj. bez mraků, deště a sněhu. Před 14 dny se při sestupu z Gerlachu zřítily na sněhu dva chlápci z NDR a zabili se. Průvodce nám dále doporučil, abychom ráno šli ke Sliezkému domu u Velického plesa, a tam se připojili k některé skupině jdoucí na vrchol.

Velké rozhodnutí

Po této instruktáži jsme se ještě chvíli kochali krásami Vysokých Tater, vypili plechovku džusu a vydali se na sestup. Ten byl podle očekávání trochu horší než výstup. Zpříjemňoval nám ho ještě roztomilý slovenský pán asi čtyřicetiletý - oblečený do černých šatů a na nohou měl lakované polobotky. Při sestupu prováděl téměř akrobatické kousky, kterými patrně chtěl udivit přítomné ženy. Nebral přitom ohled na ostatní turisty. Mně nejprve šlápl na nohu a potom v dosti exponovaném místě mi dokonce přišlápl ruku, která se právě držela výčnělku ve skále. Nasadili jsme ale ostřejší tempo a brzo jsme mu zmizeli z očí. Tak ani nevím, jak to s ním dopadlo.

Po sestupu ke Skalnatému plesu jsme neměli ani moc chuti na další sestup do Tatranské Lomnice a rozhodli jsme se

Velická próba

proto využít zdejší lanové dráhy. Lanovka je zde nová - přepravuje se ve čtyřmístných kabinkách vsedě. Při pohodlné cestě dolů již pomalu začal v našich hlavách uzrávat plán na zítřejší den. Ještě jsme ho potom upřesnili na nádraží v Tatranské Lomnici.

A náš program na zítřejší den byl opravdu náročný. V případě příznivého počasí jsme měli podniknout pokus o výstup na Gerlachovský štít!

První otázka byla, zda budeme shánět průvodce, či zda půjdeme nahoru sami podle popisu v Průvodci Vysokých Tater. Odtud jsme vyčetli tyto údaje:

Výstupová cesta na Gerlach vede od Sliezskeho domu z Velické doliny atrvá 4 hodiny. Sestupová cesta vede do Batizovské doliny a trvá 2 1/2 hodiny. Poplatek za horského vůdce na Gerlach činí 180 Kčs plus 40 Kčs odborný výklad plus 10 Kčs na hodinu. Jeden průvodce vezme s sebou 5 lidí. Tedy při osmihodinové túře by činil poplatek za jednoho 80 Kčs, což není zrovna nejméně. My si tuto částku rozhodně nemůžeme dovolit vydat, jediné, že bychom šli do Nymburka pěšky. Rozhodli jsme se tedy, že se buď pokusíme vystoupit tak, že budeme zpovzdálí "sledovat" nějakou výpravu s průvodcem, nebo vystoupíme podle příručky.

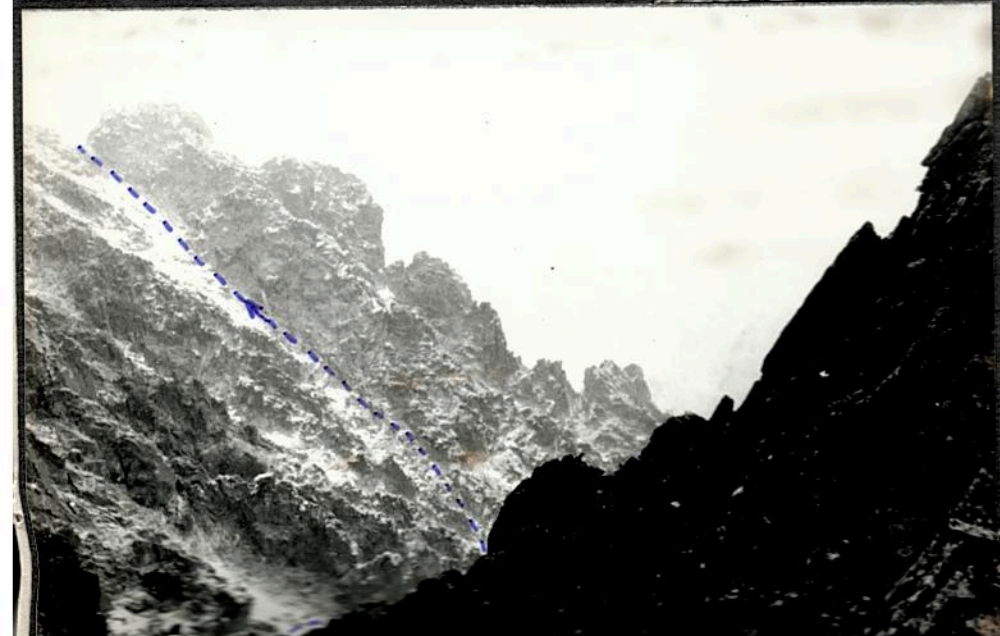
Další otázka zněla, jak se ráno co nejrychleji dostat k východišti ke Sliezskeému domu. Po nahlédnutí do mapy jsme určili tento postup: Přespíme v kempu na Štrbském plese. První električkou ráno se přesuneme do Tatranské Polianky a odtud po zelené značce pěšky až ke Sliezskeému domu, tato cesta může trvat asi dvě hodiny/. Pokud by výstup byl úspěšný, tak od Batizovského plesa zase celkem pohodlně sejdem do Tatranské Polianky a odtud do Popradu električkou.

Na Štrbské Pleso

Cesta električkou na Štrbské pleso nám velmi rychle uběhla hlavně zásluhou skupinky mladých turistů, kteří se vraceli z túry po Belanských Tatrách. Jejich vtipné poznámky bavily celý vagon. Zanedlouho jsme tedy vystupovali na zastávce Popradské pleso, odkud to podle mapy mělo být blíže ke kempu. Ovšem po hodinovém marném hledání nám začínalo být jasné, že tábořiště nenajdeme. Nezbyvalo nám tedy nic jiného, než se utábořit někde "načerno" pod hrozbou vysoké pokuty. Byla již úplná tma, když jsme našli příhodné místo v lesíku přímo uprostřed rekreačního střediska Štrbské pleso na bývalé lyžařské dráze.

Vhstup

Cesta do Sed. cika
pod Kottiom

Po postavení stanu jsme na lihu ohřáli lečo a konečně se dnes pořádně najedli. Po ostrém leču ovšem přišla obrovská žízeň a naše zásoby vody byly vyčerpány. Jali jsme se tedy hledat restauraci. Ale večer byly otevřeny pouze samé "lepší" hotely, kam by nás stěží v našich sešlých oděvech pustili. A tak jsme ukojili žízeň z umyvadla na záchodku stanice ČSD. Ihned potom jsme se vrátili nepozorovaně do stanů a brzy nato usnuli.

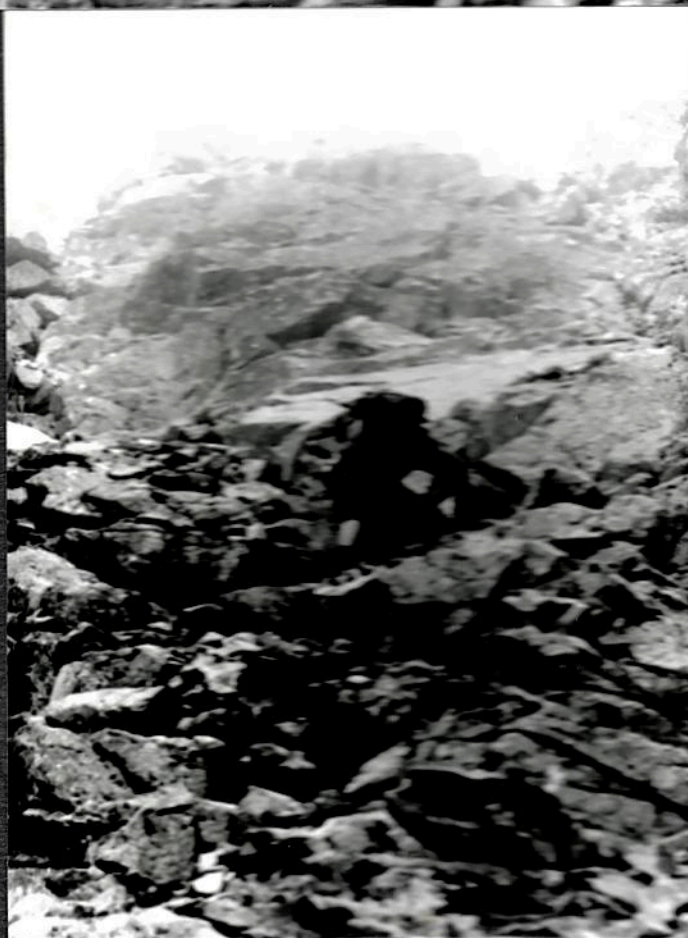
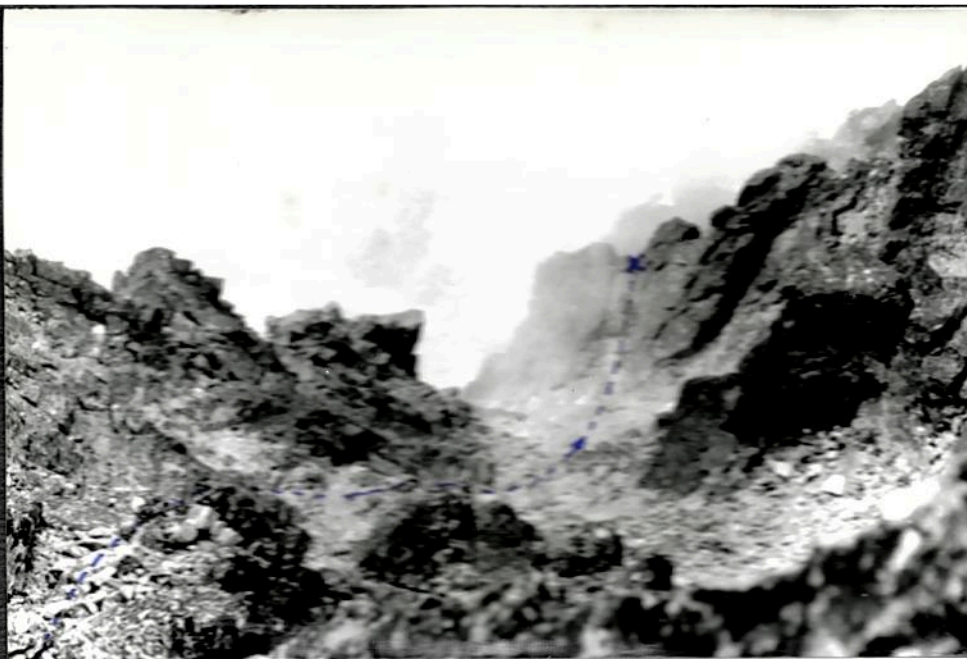
Útok na Gerlach začíná

Do dnešního dne, který se pro nás dva měl stát jedním z nejvýznačnějších dnů naší turistické činnosti, jsme se proti plánu probudili o něco později. Ujela nám tak první električka, kterou jsme chtěli jet. Rychle jsme tedy sbalili a vydali se na stanici. Ještě jsme maličko zabočili, protože jsem si nechtěl nechat ujít příležitost podívat se na hladinu Štrbského plesa a na skokanské můstky.

Poté již spěcháme na nádraží a odjíždíme do Tatranské Polianky. Toto lázeňské středisko se tedy stává východištěm našeho výstupu na Gerlach. Je položeno v nadmořské výšce zhruba 900 metrů. Gerlachovský štít 2654 metrů. Čeká nás tedy více než 1700 metrů výškového rozdílu.

Na nádraží v úschovně necháváme batohy a bereme jen nejnnutnější věci do chlebníku. Potom již vyrážíme na cestu. Jdeme stále po zelené značce - cesta vytrvale stoupá Velickou dolinou. Máme hrozný hlad a téměř nic k jídlu. Těšíme se, že se najíme ve Slezském domě. Konečně asi po půldruhé hodině k němu dorážíme. Je otevřeno, a tak ihned jdeme na snídani. Výborné rohlíky a čaj nás velice posilnily. Ještě vše zapijeme lahví minerálky. Ani nám nevadí, že za tuto skromnou stravu platíme každý skoro 10 Kčs. Před námi vidíme nyní už jen vrchol Gerlachu. Vlastně nevidíme, ale jenom tušíme, protože bůhvíodkud připluly veliké mraky a zahalily štíty do husté mlhy. Trochu nás to zaráží a rozmyšlíme se, zda se raději nemáme vrátit. Této alternativě napomáhá i cedule s nápisem: "Gerlach 2654m - Nebezpečný výstup - Neschodné!" Zafouká však vítr, mraky se na moment roztrhají a my před sebou vidíme krásný masív Gerlachu. To rozhoduje. Zhruba v půl deváté vyrážíme k vrcholu.

Do Štrbinu
pod Kottovým
stěm

poslední stěna před
vrcholem Gerlacha

Vrchol Gerlacha

Stále výš a výše...

Zprvu jdeme ještě po zelené značce. Obcházíme Velické pleso až přicházíme do míst zvaných Vačný dážď. Název je velice přiléhavý, neboť ze skal nad cestou neustále padají kapky vody, která zřejmě prosakuje z nějakého pramene. Ještě jdeme značeným chodníkem asi 100 metrů a opouštíme jej. Nad Velickým vodopádem překračujeme koryto potoka a viditelným chodníkem v sutinovišti stoupáme až k dlouhému žlabu, který spadá ze Sedielka nad Kotlom. Zde nás čeká podle průvodce nejtěžší úsek výstupu - velice exponovaný úsek tzv. Velické próby. Je to vlastně téměř kolmá trhlina asi 20 metrů dlouhá. Je však zajištěna řetězy, a tak po menší námaze tuto překážku překonáváme.

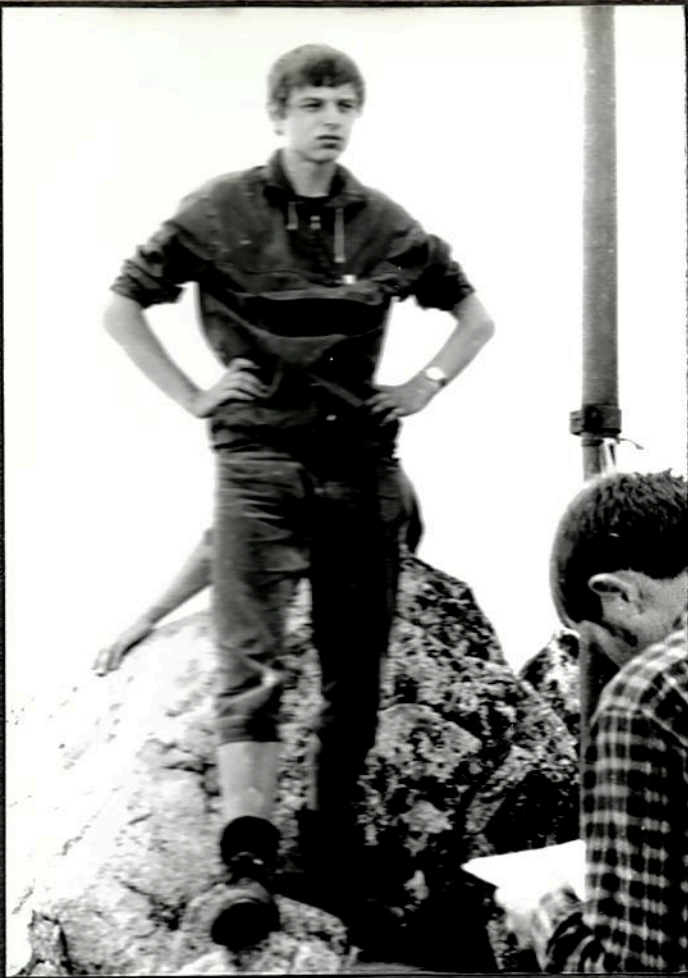
Nyní je před námi nepříliš obtížný, ale zdoluhavý výstup do Sedielka nad Kotlom. Zde se spojujeme s jedním turistou z NDR, který táhne na Gerlach obrovský batoh. Ze Sedielka scházíme několik metrů níže na výrazný chodníček a jdeme nyní převážně po úbočí hřebene Čertův chrbát. Přitom neustále přelézáme boční hřebínky. Nejdůležitější v tomto úseku je orientace. Jdeme nyní už stále v mracích a je štěstí, že se vždy alespoň na chvíli roztrhají a my vidíme další postup cesty. Asi po hodině dosti namáhavého lezení dorážíme do Štrbiny pod Kotlovým štítem. Odtud je poprvé vidět vrcholek Gerlachu.

Ze štrbiny traverzujeme do velkého a hlubokého Batizovského žlabu. Z něho nám zbývá zdolat poslední úsek výstupu - samotnou stěnu Gerlachovského štítu. Podle nás to bylo nejobtížnější místo celého výstupu. Daří se nám ale úspěšně zdolat všechny překážky. Těsně pod vrcholem používáme řetězů a za několik málo minut stojíme na vrcholu nejvyšší hory Československa.

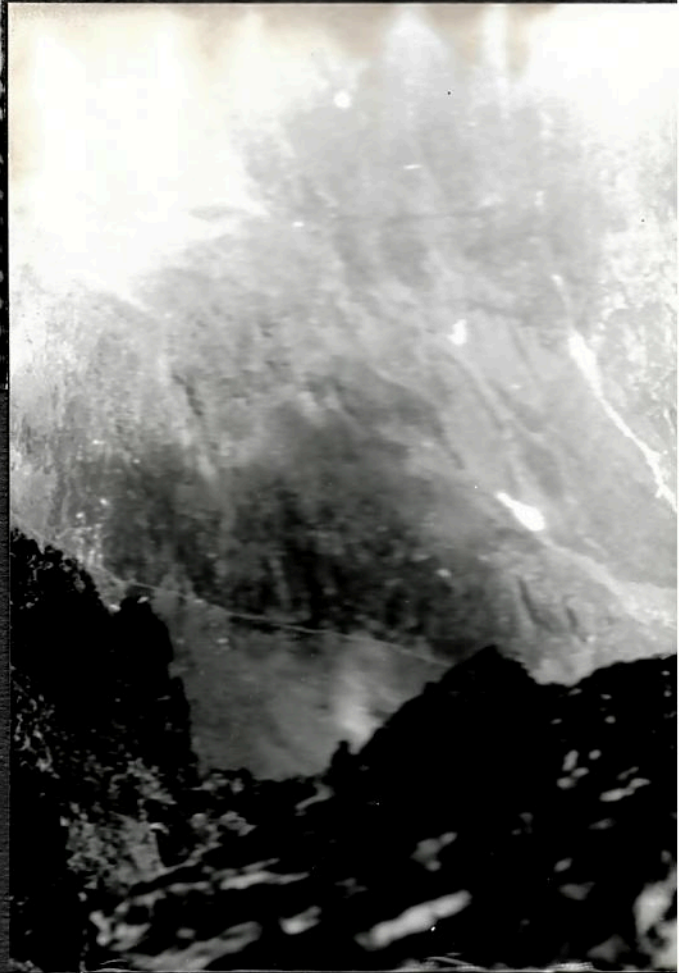
Na střeše ČSSR

Vládne v nás překrásný pocit. Podáváme si ruce. To, v co jsme ani mnoho nedoufali, se stalo skutečností. Výstup na Gerlachovský štít se nám podařil za čtyři hodiny čistého času, což je o dvě hodiny dříve než podle průvodce. Navíc jsme se v obtížném terénu dovedli orientovat sami bez horského vůdce.

Na vrcholu je spolu s námi asi 15 lidí různých národností. Je zde dokonce asi osmiletý chlapec. Škoda, že někdy zahaleno v mracích. Jen občas se roztrhají a my můžeme

Pohled s Gerlachů

... s Gerlachů

me vidět hřebeny Vysokých Tater, Belánských Tater a v popředí Zadní Gerlach/2 630m/.

Zadní Gerlach byl svědkem letecké tragédie v čase SNP. Letadlo letící na pomoc bojujícím povstalcům zde ztratilo v noci orientaci a narazilo na stěny Zadního Gerlachu. Při neštěstí zahynulo 24 vojáků.

První jménem známí turisté, kteří vystoupili na Gerlach jsou Žigmund Bóśniacki a Wojtech ~~GRZ~~ Grzegorzczek /11.8.1855 z Gerlachovského kotle/. Dříve nebyl Gerlachovský štít považován za nejvyšší, jeho výšku stanovil až Ludovít Greiner z Jelšavy r.1839.

Toto všechno, co jsem již dříve vyčetl, mi nyní proletělo hlavou. Ještě pořizujeme na vrcholu několik fotografií, něco málo jíme a připravujeme se na sestup. A ten bývá mnohokrát ještě horší než samotný výstup.

Dolů Batizovskou próbou

Sestup se ukázal jako velice obtížný, neboť všude ještě bylo množství sněhu a bylo těžké hledat suchou cestu. Byli jsme si vědomi, že po sněhu nesmíme v žádném případě jít, abychom nedopadli jako chlapci z NDR před 14 dny. Scházíme tedy a nejdříve stejnou cestou až do Batizovského žlabu a odtud těsně vedle sněhového pole se spouštíme po skalách širokým žlabem. Cestu ještě znesnadňuje množství potůčků vznikajících táním sněhu. Cesta po mokřých skalách je také velmi zrádná.

Ve střední části žlabu přicházíme nad kolmou, velice exponovanou stěnu, tzv. Batizovskou próbou. Překonáváme ji s menšími obtížemi pomocí řetězů a umělých stupňů.

Nyní již slézáme do Batizovské doliny. Jdu první. Patrně scházím ze správné cesty a dostávám se do velice nepříjemného postavení, kdy pode mnou je vysoká kolmá stěna a lézt zpět nahoru také nevypadá příliš vábně. Volím raději sestup. Asi v polovině stěny se mi najednou otevřel chlebník a z něho vypadává konzerva. Letí, skáče po balvanech a končí kdesi hluboko pode mnou - asi 200 metrů - navždy ztracena v sutinovišti. Ještě, že sletěla jen konzerva! Při sestupu naštěstí nalézám vhodné chyty, a tak asi po půl hodině stojím na dně Batizovské doliny, sice odřený, ale celý. Cardík sestoupil dolů trochu pohodlnější cestou ale i on má potíže - rozedřenou nohu od boty. A tak se setkáváme až po další půlhodině na břehu Batizovského plesa.

Cesta do lu veda snehen

Po malém odpočinku se vydáváme na zpáteční cestu - nejdříve po červené značce a potom po žluté. Asi v 16,00 dorážíme do Tatranské Polianky. Jsme notně unavení. Není také divu, neboť jsme dnes překonali výškový rozdíl přes 1700metrů a to jak nahoru, tak dplů.

Cesta domů

Dnešní akcí jsme byli tak uspokojeni, že jsme se rozhodli do Slovenského ráje už nejezdit a odjet domů. Vždyť výstup na Gerlach je krásnou tečkou za naším putováním po Slovenských horách. Mimoto jsme také notně unavení.

Električkou tedy jedeme do Popradu. Zde na nádraží večeříme a ve 20,22 expresem "Vihorlat" vyražíme domů. Měli ~~jsme~~ jsme štěstí, protože hned v Popradu se nám podařilo sednout. Při cestě se nic závažného nestalo, když nepočítám to, že do Kolína "nasbíral" expres asi 80 minut zpoždění, a tak jsme přijeli do Nymburka o něco déle. Asi v půl sedmé vystupujeme na nádraží v Nymburce a ubíráme se domů. Každý se již těšíme na pořádný spánek.

"Expedice Slovensko 1974" tedy skončila. Končí i mé vyprávění, ve kterém jsem se snažil vylíčit naši cestu, naše příhody, dojmy a nabyté zkušenosti. Doufám, že se mi to alespoň trochu podařilo. Nyní je již v plánu další akce podobného druhu, kterou plánuji na poslední týden v srpnu 1975. Její hlavní náplní bude prohlídka dolin Slovenského ráje, přechod Belánských Tater a některé vysokohorské výstupy ve Vysokých Tatrách/Satan - 2416m, Široká Veža - 2461m, Baranie rohy - 2526m, Kežmarský štít -2558m, Vysoká - 2560m/. Doufám, že se tato akce vydaří alespoň tak, jak se nám vydařilo letos.

Makak